

Pelerinul

Decembrie
2008
Anul 1
Numărul 4

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă editat de
Cercul studenților "Acasă cu tinerii creștini"

8 pagini

Cugetări și citate despre Sfântul Duh

- ❖ Sfântul Duh împlinește voința comună a Celor Trei, fiind trimis de Tatăl și transmis de Fiul. (Sfântul Simeon Noul Teolog)
- ❖ În Pogorârea Duhului Sfânt este întreaga Treime Care vine spre noi, își face lăcașul în noi. (Paul Evdokimov)
- ❖ Duhul Sfânt nu e absent din nici o făptură și, mai ales, din cele ce s-au învrednicit de rațiune. (Sfântul Maxim Marturisitorul)
- ❖ Duhul lui Dumnezeu este susținătorul tuturor lucrurilor, ele neexistând prin sine, ci unele în altele. (pr. Dumitru Popescu)

- ❖ Sfântul Duh desăvârșește plenitudinea unității în diversitate și a diversității în unitate. (Olivier Clement)
- ❖ Iisus ne-a descoperit adevărul, iar Duhul ne călăuzește la el. (Patriarhul Fotie)
- ❖ Duhul Sfânt călăuzește pașii celor slabi, îi face mai buni pe cei ce se străduiesc și îi luminează pe cei care se purifică. (Sfântul Vasile cel Mare)
- ❖ De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu. (Sfânta Scriptură)
- ❖ Duhul Sfânt se identifică în chip tainic cu persoanele umane (...). În El, voința lui Dumnezeu nu mai este ceva exterior; ea ne dăruiește harul pe dinăuntru, arătându-Se chiar în persoana noastră, atâta vreme cât voința noastră omenească rămâne în acord cu voința dumnezeiască și conlucrează cu ea, dobândind harul (...). Aceasta este calea îndumnezeirii ajungând la Împărăția lui Dumnezeu adusă în inimi de către Sfântul Duh încă din această viață de acum, căci Sfântul Duh este „ungerea împărătească” așezată peste Hristos și peste toți creștinii chemați să domnească împreună cu El în veacul ce va să fie. Atunci, Această Persoană dumnezeiască necunoscută, Care nu-și are chipul într-un alt ipostas, Se va arăta în persoanele îndumnezeite: căci mulțimea sfinților va fi chipul Său. (Vladimir Lossky)

Din cuprins:

- ❖ Cugetări și citate despre Iisus Hristos – pag. 1
- ❖ Sfinții prăznuiți – pag. 2
- ❖ Îndreptar de viață creștină – pag. 3
- ❖ Mărgăritare pentru suflet – pag. 3
- ❖ Din învățăturile Sfinților Părinți – pag. 4
- ❖ Evanghelia zilei – pag. 5
- ❖ Viața în parohie – pag. 6
- ❖ Plante din grădina Domnului – pag. 7
- ❖ Locuri binecuvântate – pag. 7
- ❖ Pagina micului creștin – pag. 8

SFINȚII PRĂZNUIȚI

SFÂNTUL IERARH NICOLAE 6 DECEMBRIE

***"Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător
înfrânării te-au arătat pe tine, turmei tale, adevărul
lucrurilor."***
(din Tropar)

Sfântul Ierarh Nicolae s-a născut în localitatea Patara din Asia Mică, în a doua jumătate a secolului al III lea. El a trăit pe vremea tiranilor împărați Dioclețian și Maximilian (284-305) și a strălucit mai înainte în viața pustnicească și, pentru nespusa lui bunătate, a fost făcut arhiereu.

Fiind cu frica lui Dumnezeu, cinstind creștinătatea și propovăduind cu îndrăzneală și cu glas slobod dreapta credință, a fost prins de mai marii cetății Lichiei și dându-l la osândă și la cazne l-au închis în temniță, împreună cu alți creștini. Și de vreme ce marele și bine credinciosul Constantin, din voia lui Dumnezeu, s-a făcut împărat al romanilor, cei ce erau închiși au fost sloboziți din legături și, cu ei împreună, a fost slobozit și marele Nicolae. Și, mergând la Mira, n-a trecut multă vreme și s-a strâns de către marele Constantin, întâiul Sinod de la Niceea în anul 325, la care a luat parte și minunatul Nicolae, participând în calitate de episcop. Sinodul a condamnat erezia lui Arie, conform căreia Iisus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, ci doar un om cu puteri supranaturale. La acest sinod este recunoscut drept un mare apărător al ortodoxiei. Atât de puternic a argumentat Nicolae și atât de încăpățânat a fost Arie, încât, îngrijorat de ruptura care se putea face în Biserică, viitorul sfânt i-a dat ereticului o palmă în cadrul sinodului. De la palma Sfântului Nicolae a rămas obiceiul ca, în 5 decembrie, celor neascultători să li se dea o joardă în semn de avertisment.

Și i s-a dat lui darul facerii de minuni, precum arată istoria vieții sale. A scos din temniță pe trei oameni năpăstuiți, care prinzând de veste că sunt osândiți pe nedrept, au chemat pe Sfântul în ajutor, că, precum a izbăvit pe cei din Lichia, așa și pe dânșii să-i izbăvească. Pentru aceasta, dar, Sfântul Nicolae, ca unul ce era grabnic și fierbinte spre ajutor, s-a arătat în vis împăratului Constantin și eparhului Avlavie. Pe acesta l-a mustrat pentru pâra nedreaptă ce-o făcuse oamenilor împăratului, iar pe împărat l-a înștiințat cu amănuntul, arătându-i că erau nevinovați, pârați din

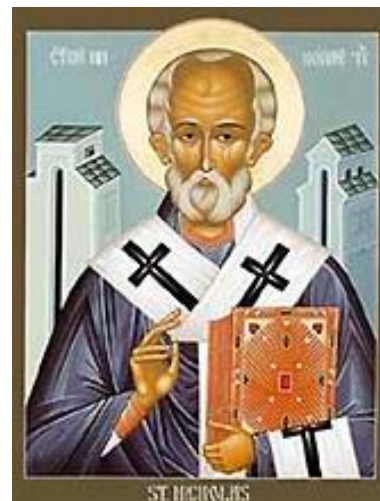
pizmă. Și așa prin visul acesta i-a izbăvit din primejdia tăierii.

Și alte multe minuni făcând, păstora dumnezeiește pe dreptcredinciosul său popor.

La adânci bătrâneți, s-a mutat la Domnul, neuitând, nici după moarte, turma sa, ci în toate zilele dând cu îndestulare ale sale faceri de bine celor lipsiți și izbăvind-i de tot felul de primejdii și de nevoi. Încă și până astăzi, Dumnezeu, prin mijlocirea lui, lucrează minuni și cei ce-l roagă cu adevărată și neîndoită credință, nu numai mici binefaceri, ci și minuni mari dobândesc.

Din anul 1087, moaștele Sfântului Nicolae se află la Bari, în sudul Italiei, luate din Mira, ca să nu cadă în mâinile musulmanilor.

**Rugăciune către Sf Nicolae - O, preabunule
părinte Nicolae, păstorul și învățătorul celor ce aleargă
cu credință către a ta folosire și cu fierbinte rugăciune te
cheamă pe tine, sârguiește degrabă a le ajuta; izbăvește
turma lui Hristos de lupii cei ce o răpesc pe ea, și toate
părțile creștinești le ocrotește și le păzește prin sfintele
tale rugăciuni de gâlceville lumești, de cutremur, de
venirea altor neamuri, de robie și de războiul cel dintre
noi, de foamete, de potop, de sabie, de boală și de moarte
grabnică; și precum ai miluit pe cei trei bărbați care
ședea în temniță și i-ai izbăvit pe ei de mânia
împăratului și de tăierea sabiei, așa ne miluiește și pe noi
cei ce cu mintea, cu cuvântul și cu lucrul suntem întru
întunericul păcatelor și ne izbăvește de mânia lui
Dumnezeu și de chinul cel veșnic ca, prin solirea ta, cu
ajutorul, cu mila și cu harul lui Hristos, Dumnezeu să ne
dea viață lină și fără de păcat, ca să viețuim în veacul
acesta, și de partea stării de-a stânga să ne izbăvească, și
în partea de-a dreapta, împreună cu toți sfinții, să ne
învrednicească.**

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

TĂMÂIA

Tămâia - unde o găsim în Sfânta Scriptură?

Tămâia era foarte obișnuită în cultul vechi-testamentar. Avem chiar reguli stricte privind folosirea tămâii la cortul sfânt (Levitic 16,12...). În Vechiul Testament se vorbește despre "jertfe de tămâie pentru numele Lui Dumnezeu" (Maleahi 1,11). Tămâia este asociată cu rugăciunea:

"Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta", citim în psalmi (Psalm 140, 2). În Apocalipsă avem o imagine din Liturgia cerească parcă luată din Liturgia noastră de duminică: "Și a venit un înger și a stat la altar, având cădelnița de aur, și i s-a dat lui tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur dinaintea tronului. Și fumul tămâiei s-a suit, din mana îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților". (8,3-4)

De ce tămâiem ?

Tămâia însoțește, de asemenea, orice act de cult, orice slujbă sau rugăciune săvârșite la Biserică, la casa credinciosului sau în oricare alt loc. Tămâierea, înălțarea și răspândirea unor miresme binemirosoare prin arderea de tămâie, reprezintă mărturisirea credinței și a supunerii noastre față de Dumnezeu, prin fumul binemirositor care se înalță spre cer ca semn al jertfei noastre, al gândului nostru și al inimii noastre deschise către Dumnezeu cu mulțumire și încredere. În același timp, tămâia binemirosoare este semn al prezenței lui Dumnezeu, a Duhului Lui Dumnezeu, a cărui prezență se face simțită ca aducătoare de pace, de liniște, de bucurie. Această dublă semnificație a tămâierii, ca semn al jertfei omului care se înalță spre Dumnezeu și ca semn al prezenței Harului Lui Dumnezeu care coboară din cer, este foarte frumos ilustrată de rugăciunea prin care preotul binecuvintează tămâia înainte de a tămâia: «Tămâie îți aducem Ție, Hristoase Dumnezeul nostru, întru miros de bună mireasmă duhovnicească, pe care primind-o în jertfelnicul Tău cel mai presus de ceruri, trimite-ne noua harul Preasfântului Tău Duh ».

Tămâia alungă forțele răului.

Ca semn al prezenței Sfântului Duh dar și ca mărturisire printr-un semn văzut, material, a credinței

noastre în Dumnezeu și a faptului că ne supunem și ne închinăm Lui, respingând orice alt stăpân orice altă putere, mirosul și fumul tămâie are puterea de alungare a oricăror forțe ale răului, de oriunde ar veni acestea, din partea oamenilor sau din partea vrăjmașului diavol, dar mai ales, are menirea de a îndepărta prezența și lucrarea diavolului și a duhurilor rele.

Cum se aprinde tămâia?

Pentru aprinderea tămâiei se folosește un cărbune special, prezentat sub formă de praf sau pastile, care se aprinde ușor și ține mult. Acesta se poate procura de la Mănăstiri sau Biserici, iar în ultimul timp chiar de la magazine de obiecte bisericești. La țară se folosesc de obicei, cărbuni aprinși. Orice altă soluție, cu multe bețe de chibrit sau cu vată îmbibată în spirt nu este recomandată și nu este deloc eficientă. Așa cum ne îngrijim de atâtea lucruri pentru nevoile noastre, mult mai puțin însemnate decât tămâierea casei, putem să ne îngrijim puțin și de cele necesare rugăciunii și sfințirii casei noastre.

MĂRGĂRITARE PENTRU SUFLET...

CRĂCIUNUL COPIILOR

de Octavian Goga

Dragi copii din țara asta,
Vă mirați voi cum se poate,
Moș Crăciun, din cer de-acolo,
Să le știe toate, toate.

Uite cum: Vă spune Badea...
Iarna'n noapte, pe zăpadă,
El trimite câte-un înger
La fereastra ca să vadă...

Îngerii se uită'n casă
Văd și spun, iar moșul are
Colo'n cer, la el în tindă,
Pe genunchi o carte mare.

Cu condei de-argint el scrie
Ce copil și ce purtare...
Și de-acolo știe Moșul,
Că-i șiret el, lucru mare.

**DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR
PĂRINȚI**

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

**CELE PATRU LEGI DUPĂ CARE VA JUDECA
HRISTOS LUMEA**

Voi zice câteva cuvinte despre conștiință, că cine își păzește conștiința sa curată, negreșit moartea îl găsește fericit și pregătit. Conștiința este judecătorul cel drept pe care l-a pus Dumnezeu în lăuntrul nostru.

Conștiința nu poate fi reflexia materiei în veacul veacului. Ea este glasul lui Dumnezeu în om și ea pururea îl muștră, când greșește: "Omule, de ce ai făcut asta?"

Această lege a firii o au și chinezii, o au și creștinii, o au și budiștii și brahmanii și mahomedanii. Este legea cea dintâi pe care a pus-o Dumnezeu în inima omului de la creație, după care s-a condus lumea până la Legea cea scrisă. M-a întrebat un avocat necredincios:

- Părinte, eu nu mă împac cu judecata de apoi!
- Dar de ce nu te împaci, frate? Cum așa?
- Cum, părinte, o să mă judece Hristos, dacă eu aș fi chinez sau de alt neam, care n-am auzit niciodată de Hristos? Ei de acolo nu au auzit de Hristos.

Oare Dumnezeu pedepsește cu nedreptate? El este drept. Cum o să mă judece și o să mă pedepsească, dacă eu nici nu am auzit de Evanghelia lui Hristos?

- Stai oleacă! Dumneata știi să învârtești actele acolo, să faci procese verbale sau ce faci dumneata. Scriptura însă nu o cunoști. Ești un raționalist, desfaci firul în 40 și te prăpădești cu totul, umblând după capul tău.

Patru legi sunt după care Dumnezeu va judeca tot pământul. Nu una, ci patru. Și nimeni nu poate scăpa de urgia și dreptatea lui Dumnezeu, fie chinez, fie brahman, fie budist, fie creștin, fie mahomedan, fie evreu, pentru că Dumnezeu este drept, cum zice Apostolul: **Dumnezeu este drept și tot omul mincinos.**

Dumnezeu, deoarece este drept, a pus legile acestea, ca pe toți să-i judece după dreptate. Auzi? Patru legi.

Legea cea dintâi este legea firii sau legea conștiinței. Prin această lege a muștrat Dumnezeu pe Cain, când a omorât pe fratele său Abel. Că auzi ce spune Scriptura: "Atât era muștrat de conștiință că a căzut în deznădejde și a strigat așa: **Mai mare este greșeala mea, decât a mi se ierta mie**".

A căzut în deznădejde, că a ucis pe fratele său Abel, păstorul; că Dumnezeu i-a primit aceluia jertfa și el l-a zăvistuit și, ieșind la câmp, l-a omorât.

Legea conștiinței îi spunea: "Ce-ai făcut? Ai omorât pe fratele tău!" Aude pe Dumnezeu:

- Cain, unde-i fratele tău?
- Dar el, în loc să zică: "Doamne, am greșit", a zis:
- Dar ce, eu am a păzi pe fratele meu?
- Și i-a zis Dumnezeu:
- Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ. Pentru că ai făcut aceasta cu toate pedepsele te voi pedepsi pe tine și cine te va omorî pe tine de șaptezeci de ori câte șapte se va pedepsi...

Și a trăit Cain peste o mie de ani, cum scrie în Hronograful lui Chedrin, și nimeni nu-l omora, că se temea de pedeapsa care era pusă de Dumnezeu asupra lui.

Părintele Ilie Cleopa
(continuare în numărul viitor)

EVANGHELIA ZILEI, Luca 14, 16-24

El i-a zis: Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți; Și a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata.

Se întâmplă ceva foarte ciudat cu noi și în jurul nostru. Cu toate că am văzut foarte clar săptămâna trecută ce s-a întâmplat cu femeia gârbovă din evanghelie (Lc 13, 11-17), care de 18 ani aștepta să fie vindecată, și totuși nu și-a pierdut speranța, așteptând în tăcere în sinagogă și care a fost *dezlegată din legăturile satanei* pentru a se putea însănătoși; vedem în pericopa evanghelică citită azi că lucrurile sunt mai simple decât am crede și că Dumnezeu a câștigat lupta, doar de participarea noastră mai e nevoie. După cum ziceam e ceva ciudat, referitor la viața noastră, că deși suntem *invitați la gata* să participăm la cina Domnului, totuși găsim cu cale să-L refuzăm, furam fiind de mrejele lumii acesteia. Dacă Domnul Iisus Hristos ne dezleagă din legăturile satanei noi nu știm cum să ne legăm la loc cu tot felul de griji: terenuri, case, mașini, petreceri, și chiar de multe ori sub pretextul că suntem alături de familia noastră. Vă veți întreba ce e rău în a avea proprietăți și ce e rău în a petrece timpul cu familia? Devine un rău doar atunci când acestea nu sunt lucrate în ogorul Bisericii, în folosul aproapelui, pentru că doar acestea sunt binecuvântate de Dumnezeu. După cum știm, cine împrumută pe sărac pe Dumnezeu împrumută, și atunci timpul pe care îl pierdem de multe ori în fața televizorului, alături de cei *dragi*, în locuri de necinste, și în orice alt loc, acest timp l-am putea folosi pentru a ne câștiga mântuirea, prin grijă de bătrâni, începând de la cei mai apropiați, de sărmani, de săraci, văduve și orfani, bolnavi de prin spitale și nu numai, cu gândul că nimeni nu ar vrea să ajungă în locul lor, iar dacă vor ajunge vreodată așa, nu ar vrea să ducă suferința singuri.

Revenind la cuvântul evangheliei, vedem că Dumnezeu ne are pe toți în vedere, bogați sau săraci, sănătoși sau bolnavi (v 21). Domnul nu caută la fața omului. La El nu contează statutul social, nici vârsta, contează numai să fi pregătit pentru momentul în care El te va chema. Dar din păcate, cu toate că mântuirea este pentru toată lumea din orice țară, tot mai este loc liber la cină (v 22).

Așadar chemarea rămâne deschisă: Domnul cheamă dar cei chemați....? ni se spune că nu vor gusta din cină (v 24). Se pare că singura soluție este de a răspunde afirmativ chemării și de a primi cu bucurie această dezlegare de a fi părtași Cinei celei de Taină ce va avea loc acolo în Împărăția Cerurilor.

Putem să rupem din context acest episod și să îl aducem în zilele noastre, în timpul Sfintei Liturghii, când preotul slujitor aduce chemarea : *Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați, iar credincioșii... cum răspund? Căci chiar dacă răspund la chemare nu e chiar așa simplu, ci să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului. De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit.* (I Cor 11, 28-29).

E vremea ca Hristos să se nască, și nu oricum. Dacă acum două mii de ani El se naște numai în Betleem, acum în anul 2008, El poate să se nască în casa oricui va vrea să îl primească. După cum am spus această primire a Lui se întâmplă la fiecare Sfântă Euharistie, cu atât mai mult în această perioadă, însoțită de post, priveghere, rugăciune și mai ales cu bucurie pentru că: *Domnul vine* (I Cor, 16,22).

VIAȚA ÎN PAROHIE

AVEM CURAJUL SĂ IUBIM

De câte șanse mai avem nevoie pentru a învăța să-l urmăm pe Iisus necondiționat? Viața aceasta este parcă prea scurtă pentru a ne împărți timpul la toate câte suntem solicitați. Și pare prea complicată pentru lucruri atât de simple: „iubește și fă ce vrei”. Cum să iubești când te simți încolțit de ochii celor răpitori. Cum să iubești când propriile gânduri dau năvală cu năluciri false. Cum să iubești când poate niciodată nu ai simțit dragostea celor din jur, chiar dacă ai avut parte de ea.

Cum să iubești când nu vrei să recunoști iubirea. Cum să iubești dacă te jenezi de sentimentele acestea înălțătoare, pentru simplu motiv că ai putea să fi luat în derâdere de frații tăi care înțeleg altceva prin dragoste. Dar, cum să iubești când nu cunoști iubirea? Cum să iubești când nu ai timp, când sunt alte lucruri mai importante de făcut?

Aici este greșeala noastră: nu punem în prim plan iubirea. Greșim când nu încercăm să facem cu tot dragul ceea ce avem de făcut și adesea ne vedem depășiți de greutate. Adesea uităm de Harul ce ne ține și

*Sfintele Sărbători să vă aducă
sănătate, pace, liniște și multe, multe
bucurii alături de cei dragi!*

ne ridică mereu atunci când ne prăbușim și gândim că nu mai e nimic în jur care să ne bucure.

Da, pentru aceasta unii s-au înscris la cursurile intensive de la școala vieții din Moșuni și luptă cu tot ce pot să nu se lase copleșiți de negura iadului nici chiar când sunt muștrați. Așa e, uneori așteptăm compasiune și alinare, dar antrenamentele la această școală sunt pentru a deveni puternici, nicidecum pentru melodrame ale victimizării, fapt pentru care, în parohie lupta aceasta îmbină starea lăuntrică cu exteriorul foarte adânc.

Tocmai acest lucru elimină ideea de îndoctrinare. Este în primul rând o permanentă aducere aminte a ceea ce este cu adevărat important pentru noi. Desigur, acesta este doar un pas. Ceea ce urmează este autoevaluarea asupra perseverenței noastre, a stăruinței de a înainta pe drumul ales.

Nu e ușor dar e frumos. Nu e ușor pentru că ascultarea ne pune față în față cu ispite pe care nu știm cum să le trecem, pe care nu întotdeauna le conștientizăm, nu e ușor pentru că cel mai adesea vom fi puși în fața faptului de a recunoaște că ne cunoaștem prea puțin și că suntem departe de Dumnezeu. Dar e frumos și înălțător să ne vedem mereu în palmele Domnului. De aceea merită să „o luăm mereu de la început”.

Fiecare încercare este un nou început, o reconsiderare a stării în care ne aflăm, un test. Cât suntem de curajoși? Cât suntem dispuși să învățăm din greșeli și să fim sinceri cu noi înșine? Oricum să nu uităm că Dumnezeu e bun și nu e ca oamenii...și că ne apreciază pentru lupta pe care stăruim să o ducem, nu pentru reușitele sau eșecurile noastre despre care doar El cunoaște desăvârșit de ce le-a îngăduit să fie așa.

PLANTE DIN GRADINA

DOMNULUI

MĂGHIRANUL

Măghiranul este originar din Asia și Egipt. La noi se cultivă pe suprafețe întinse, ca plantă condimentară. Planta înflorită *Herba Majoranae* –se folosește mai rar în scopuri terapeutice.

Maghiranul stimulează digestia și absoarbe gazele. Se recomandă ca diuretic. Cataplasmele calmează colicile copiilor.

Se folosește ceaiul care se obține dintr-o linguriță de maghiran mărunțit peste care se toarnă o cană de apă fierbinte.

Datorită uleiului volatil și a vitaminelor C și A, ceaiul de maghiran stimulează digestia, ajută la eliminarea gazelor, mărește pofta de mâncare și

calmează colicile stomacale. Se recomandă în unele stări nervoase și mai ales în combaterea insomniilor.

Pe zi se beau 2-3 ceaiuri îndulcite.

De la maghiran se folosesc frunzele, florile și tulpinile uscate. Infuzia de maghiran poate constitui tratament pentru părul capului. Se freacă pielea capului cu infuzie de maghiran – 20 g la un litru de apă – după spălarea părului pentru revitalizarea acestuia. În amestec cu flori de tei, salcie, busuioc, coajă de păducel, se prepară o infuzie, care, turnată în apa de baie, are acțiune reconfortantă asupra organismului.

LOCURI BINECUVÂNTATE...

Nr. 4.

Deasupra unei mari stânci singuratice foarte abrupte, se înalță Mănăstirea **Sfânta Treime**. A fost fondată în anul 1438 de **sihastrul Dometie**. Biserica a fost zidită în anul 1476, iar fresca interioară datează din anul 1741.

Accesul la această mănăstire (precum și la altele) se făcea pe scara de funie sau cu plasa trasă cu un sistem de roată cu tambur și scripete.

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0728-179693, 0752-803304

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează credincioșilor care vin în Casa Domnului de la Moșuni, județul Mureș.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu

NU UITA!

**SĂ TRIMIȚI DESENUL SAU ESEUL TĂU
PE TEMA: „DESPRE MICUL IISUS”,
PENTRU CONCURSUL ORGANIZAT DE
REDACȚIA REVISTEI PELERINUL,
până la data de 21 decembrie 2008.**

Pagina micului creștin

Cei 3 magi

La nașterea lui Iisus, din Orient au venit trei magi. Fiecare dintre ei i-a adus câte un dar: aur, smirnă și tămâie. Sunt câteva aspecte foarte interesante aici.

1. Ce sunt magii?

Magii nu sunt magicieni. Cu toate că termenele se aseamănă, nu există nici o legătură între ele. Mag înseamna filosof, om erudit sau preot la popoarele orientale, nicidecum vrăjitor sau altceva.

2. Ce reprezintă venirea magilor și închinarea lor la Iisus?

Profeții vechiului Testament spuneau că vecinii iudeilor I se vor închina lui Mesia. Iată că aceste afirmații se îndeplinesc chiar la nașterea lui Iisus. E de remarcat faptul că popoare de alte religii decât cea iudaică îl așteptau pe Iisus. Frumos! Evreii, cărora li se trimiseră zeci de profeți nu Îl așteptau, însă celelalte popoare erau pregătite.

3. Ce reprezintă cele 3 daruri?

Aurul este simbolul regalității. Iisus este regele așteptat de profeții Vechiului Testament.

Tămâia este simbolul spiritualității. Iisus a venit să schimbe lumea din punct de vedere spiritual.

Smirna... nu reprezintă ceva deosebit, însă, împreună cu vin, constituia cel mai puternic narcotic al vremii. Smirnă amestecată cu vin a primit Iisus înainte de a fi răstignit pe cruce.

Decembrie

Traian Dorz

A sosit Crăciunul
o, ce bucurie,
Tu ne-aduci Iisuse
har și veselie.
Ce frumos e bradul,
ce frumos e tot
o, ce bucurie,
parcă nu mai pot.

Noi avem hăinuțe
calde și frumoase;
jucării și pâine,
case călduroase.
Dar atâția, Doamne,

n-au nici foc nici casă,
nici măicuță bună
nici hăinuță groasă...

Dă-mi inimă bună
Tu Iisuse, mie
să-mpart cu săracii
marea-mi bucurie.
Toți de-ar face astfel
o, ce sărbătoare
n-ar mai plânge nimeni
că-i sărac și n-are.

